

Πόλεμος στην Ουκρανία: “Η Αυτοκρατορία” αντεπιτίθεται ενώ διασταυρώνονται σημαντικές ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και σημαντικές κοινωνικές διεργασίες

Σίγουρα έχουν γραφτεί πολλά και θα γράφονται ακόμα περισσότερα όσο περνούν οι μέρες και το ζήτημα της Ουκρανίας έρχεται ξανά, πιο δυναμικά αυτή την φορά στο προσκήνιο. Οι δηλώσεις του επικεφαλής του NATO στο Μόναχο είναι σαφέστατες. Ο Διοικητής του NATO στην Ευρώπη Στρατηγός Philip Breedlove διαμήνυσε πως το NATO δεν πρέπει να αποκλείσει το ενδεχόμενο της στρατιωτικής επιλογής. Αυτό το βασίζει λέει στις εκκλήσεις του (φασιστικού) κράτους της Δυτικής Ουκρανίας για εξοπλισμό, ενώ δεν παραλείπει να πει πως θα υπάρξει βοήθεια μέσω ανεφοδιασμού και τεχνικής βοήθειας στα ζητήματα τηλεπικοινωνιών και πυροβολικού που έχει ανάγκη του μέτωπο. Συμπληρώνει δε πως οι προτάσεις Πούτιν είναι πλήρως μη αποδεκτές. Όπως δεικτικά αναφέρει “Η κατάσταση διαρκώς χειροτερεύει και πρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση. Είναι σημαντικό να χρησιμοποιήσουμε κάθε εργαλείο στην εργαλειοθήκη μας για την αντιμετώπιση της κατάστασης.

Όλα αυτά αφού ήδη κανονίστηκε η συνάντηση του Μινσκ ή των “Τεσσάρων της Νορμανδίας” όπως καλέστηκε καθώς θα συμμετέχουν στις διαβουλεύσεις τέσσερις χώρες. Η Γαλλία, η Γερμανία, η Ρωσία και το δυτικό Ουκρανικό Κράτος. Η πρώτη βέβαια προπαρασκευαστική συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στο Βερολίνο.

Αυτό όμως που έχει πρώτιστα σημασία δεν είναι η παρακολούθηση της παλίρροιας πληροφοριών που κυκλοφορούν, πόσο μάλλον η αποσαφήνιση ποιος προωθεί ποιά στάση καθώς τα κατευθυνόμενα δημοσιεύματα δίνουν και παίρνουν για να δημιουργήσουν ένα κλίμα που θα κάνει ευκολότερη την στρατιωτική επέμβαση, με καλύτερα αυτά που προέρχονται από τις ΗΠΑ και μιλούν «για άμαχο πληθυσμό» που εγκλωβίζεται ανάμεσα σε μια μάχη καθεστωτικών του Κιέβου και ανταρτών με υποστήριξη των Ρώσων.

Όχι, είναι ανάγκη να δούμε με μια συντομία το γιατί τώρα και γιατί έτσι.

Αρχικά βρισκόμαστε σε ένα σταυροδρόμι. Αυτή την στιγμή οι διαφαινόμενες τρεις στρατηγικές που χρησιμοποιήθηκαν για την ανάσχεση της κρίσης από τους καπιταλιστές φαίνεται να κλείνουν τον πρώτο ανεπιτυχή τους κύκλο. Το Αμερικάνικο, το Ευρωπαϊκό και το Ρωσικό-Κινεζικό πλάνο φαίνεται να επιζητούν εναγωνίως επανασχεδιασμό καθώς οι οικονομικοί κλυδωνισμοί παραμένουν και βαθαίνουν πόσο μάλλον όταν οι κοινωνικές αναταραχές που παίρνουν την μορφή των εξεγέρσεων πληθαίνουν με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα το Φέργκιουσον.

Από την άλλη το παράδειγμα ένοπλης αντίστασης και νίκης των Κούρδων στο Κομπάνι απέναντι στο κράτος του ISIS ανακατεύει εκ νέου την τράπουλα στην Μέση Ανατολή με ότι αυτό σημαίνει για τους κρατικούς ανταγωνισμούς, χωρίς να ξεχνάμε πως καρφώνει στην καρδιά της κτηνώδους εποχής που ζούμε το παράδειγμα μιας σκληρά ταξικής σύγκρουσης που κερδίζει πάνω σε ένα επίδικο όχι απλά εδαφικό (την πόλη του Κομπάνι) αλλά υπεράσπισης μιας συνολικότερης κοινωνικής οργάνωσης (όπως αυτή αναδείχτηκε από όλη την περιοχή της Ροζάβα).

Σε όλα αυτά έρχεται σφήνα η αντεπίθεση των Λαϊκών Δημοκρατιών της Ανατολικής Ουκρανίας. Ενώ ένα

προηγούμενο διάστημα η ατζέντα των λαϊκών δημοκρατιών έπιανε μόνο τα του πολέμου αυτό ανοίχτηκε και στο ζήτημα της διαχείρισης και λειτουργίας των όποιων παραγωγικών μονάδων ήταν σε θέση να λειτουργήσουν μέσα στην καταστροφή του πολέμου.

Τέθηκε επί τους ουσίας όχι το ερώτημα της επόμενης ημέρας όπως θα έλεγαν κάποιιοι, αλλά μια θεμελιακή διαφορά που παρατηρούμε στις τελευταίες ένοπλες εξεγέρσεις τις εποχής μας. **Πως δηλαδή η προσπάθεια διαφορετικής κοινωνικής οργάνωσης και λειτουργίας δεν αποτελεί τον τελικό προορισμό της ένοπλης αντίστασης αλλά αναφαίρετο συστατικό της που συντελείται και κλιμακώνεται μαζί με την ύπαρξη και κλιμάκωση της σύγκρουσης. Σε τέτοιο σημείο που το πεδίο της ουσιαστικά γίνεται πεδίο υπεράσπισης αυτής της διαδικασίας.**

Ακριβώς για αυτό τον λόγο θεωρούμε πως η στάση της Ρωσίας, της Ευρώπης και της ΕΕ εντείνεται αυτή την στιγμή. Κατανοούν πως σε ένα πεδίο όπου διεξάγεται μια σύγκρουση που αφορά τον τρόπο επιβίωσης ενός λαού που καταστράφηκε από τις πολυεθνικές και το κεφάλαιο. Αυτό είτε αφορά την ένταξή του στο λεγόμενο στρατόπεδο της Δύσης είτε σε αυτό της Ανατολής θα πρέπει να γίνει υπό συνθήκες που επιτρέπουν την ομαλή καπιταλιστική ανοικοδόμηση, ανάπτυξη και αναδιοργάνωση της ντόπιας ολιγαρχίας αλλά και την είσοδο νέων παικτών σε αυτό το μοίρασμα. Εξάλλου η ουσιαστική μεταστροφή και αλλαγή που υπέστη το Δυτικό τμήμα της Ουκρανίας από την σύσταση της κυβέρνησης του Κιέβου και μετά δεν διαφέρει και πολύ από αυτό που επιβλήθηκε στην Ελλάδα, την Ισπανία και συνολικότερα στο ευρωπαϊκό προλεταριάτο στην προσπάθεια των εκάστοτε αστικών τάξεων να κατοχυρώσουν καλύτερες θέσεις μέσα στην Κρίση. Υπό αυτό το πρίσμα αναλύουμε και την στάση της ελληνικής κυβέρνησης. Ειδικότερα τώρα που όλοι προσπαθούν να πείσουν πως κάτι ουσιαστικό έχει αλλάξει στην εξωτερική πολιτική της χώρας. Η στάση του ΥΠΕΞ Ν.Κοτζιά, οι θέσεις του αλλά και ο χειρισμός της ανανέωσης των κυρώσεων της ΕΕ απέναντι στην Ρωσία δεν είναι τίποτε άλλο από την προσπάθεια ανάδειξης της Ελλάδας ως προνομιακό παίχτη-διαμεσολαβητή στην Ουκρανική κρίση, όπως άλλωστε προσπάθησε και ο Ευάγγελος Βενιζέλος να κάνει από διαφορετική σκοπιά.

Η ένταση των τελευταίων ημερών παρουσιάζεται ως γέννημα μιας αντεπίθεσης των ανταρτών των λαϊκών δημοκρατιών. Όμως δεν είναι καθόλου αυτό. *Οι επιχειρήσεις στο αεροδρόμιο του Ντονέτσκ που κυρίαρχα έχει να κάνει με δυνάμεις του Κιέβου αλλά και η κτηνώδης επίθεση του καθεστώτος του Κιέβου στην Μαριούπολη δείχνουν πως αποτελούν μια οριοθέτηση του πεδίου της μάχης ώστε να ανακοπεί κάθε δυνατότητα παραδειγματισμού των Ουκρανών της δυτικής πλευράς από τα αδέρφια τους στην ανατολή που αποφασίζουν να πάρουν την ζωή στα χέρια τους και πέρα από την ένοπλη αντίσταση να δοκιμάσουν και την οργάνωση της παραγωγής από τους ίδιους.* Αυτό είναι λογικό να αποτελεί άμεσο κίνδυνο για το καθεστώς καθώς η κατάσταση για την εργατική τάξη της Ουκρανίας είναι φοβερά τραγική. **Με υποδομές καταστραμμένες και όλη την λειτουργία του Κράτους να διαρθρώνεται στην οικοδόμηση ενός ετοιμοπόλεμου και αξιόμαχου στρατού. Μιλάμε για μια “επιστημονική εξόντωση” όπως θα έλεγαν οι ομοϊδεάτες του Κιέβου, Ναζί.** Ενός στρατιωτικοποιημένου έθνους όπου η μόνη διέξοδος επιβίωσης διαφαίνεται η κατάταξη στον στρατό. Ουσιαστικά στους Ουκρανούς της Δύσης απέμεινε μονάχα η δυνατότητα επιλογής του τόπου θανάτου τους, στα σπίτια τους ή στο πεδίο της μάχης.

Τέλος η Ρωσία του Πούτιν είναι αντιμέτωπη με τους δικούς της εσωτερικούς τριγμούς που σχηματοποιήθηκαν στην τεράστια υποτίμηση του ρουβλίου, αλλά διαφαίνονται να εντείνονται καθώς η συνεχιζόμενη μάχη της Ουκρανίας δεν δίνει το έδαφος μιας άλλης ανοικοδόμησης ή υγιών επενδύσεων όσο δεν καταλήγει κάπου η μάχη. Μια λύση αλά Κριμαία θα ήταν ιδανική. Όμως κατανοώντας το τεράστιο παζάρι που γίνεται από το Ευρωπαϊκό και Αμερικανικό κεφάλαιο πάνω στην Ουκρανική γη επιθυμεί να πάρει την μερίδα του λέοντος μέσω των ανταρτών των λαϊκών δημοκρατιών. Προσπαθώντας να προωθήσει ανθρώπους των ολιγαρχών σε θέσεις κλειδιά, δίνοντας πότε-πότε στρατιωτικό εξοπλισμό στους αντάρτες.

Από την άλλη μεριά, ο σκιώδης Uncle Sam δια μέσω του NATO ήδη ετοιμάζει την επέμβαση στην Ουκρανία. Από δημοσιεύσεις φωτογραφιών και ρεπορτάζ επιβεβαιώνεται πως στην Ουκρανία έχει καταφθάσει και εκπαιδεύει τις δυνάμεις του Κιέβου σαν ένα σχέδιο που προβλέπει την εγκατάσταση αμερικανών στρατιωτών ως την άνοιξη για την συνολικότερη εκπαίδευση των δυνάμεων ασφαλείας του Κιέβου. Αν σε αυτό προστεθεί η πολλαπλή και πληθωρική δράση των ιδιωτικών στρατών μαζί με τις αποκαλύψεις για τις εκπαιδεύσεις μισθοφόρων στην Πολωνία για την δράση τους στο Ουκρανικό έδαφος. **Καταλαβαίνουμε πως ο αμερικανικός παράγοντας ήδη έχει μεταφερθεί στο πεδίο της μάχης καταλαμβάνοντας θέσεις κλειδιά ώστε να δράσει αστραπιαία μπροστά στο πράσινο φως μιας ΝΑΤΟϊκής επέμβασης.**

Μέσα σε αυτό το ψηφιδωτό εξελίξεων είναι αναγκαία όσο ποτέ μια σκληρά ταξική στάση απέναντι στο έντονο ενδοκαπιταλιστικό πόκερ. Μια ανάλυση που θα αναγνωρίζει την γεωπολιτική και διπλωματική σκοπιά του ζητήματος αλλά θα κρατάει στην καρδιά της ανάλυσης του την τιτάνια ταξική σύγκρουση που διεξάγεται και τροφοδοτεί όχι μόνο τις εξελίξεις στα αστικά επιτελεία, αλλά και την πορεία των κινημάτων και εξεγέρσεων που εξελίσσονται και θα αναπτυχθούν μπροστά στην αποτυχία των πρώτων σχεδίων αντιμετώπισης της κρίσης και στην παρουσίαση και προώθηση των νέων λύσεων που θα προκύψουν. **Η ένταση και το βάθεμα της ταξικής σύγκρουσης έχει να κάνει με την ταυτόχρονη συνάντηση των αστικών αδιεξόδων και των πρωτόλειων προσπαθειών των εξεγέρσεων να υπερβούν την ταυτότητά τους ως αντίδραση μπροστά στον όλεθρο και να διαβούν το δύσκολο μονοπάτι της δοκιμής νέων κοινωνικών προτύπων και καταστάσεων. Το τελευταίο όχι σαν πειράματα που επιβεβαιώνουν την τάδε ή δείνα κοινωνική θεώρηση αλλά ως άμεσες λύσεις που μόνο μέσω και από αυτές μπορεί να προκύψει οποιαδήποτε νίκη και επιβίωση μέσα στην δίνη της κρίσης.** Μια νίκη των λαϊκών Δημοκρατικών της Ανατολικής Ουκρανίας θα συνδεθεί όχι μόνο με την νίκη στο Κομπάνι αλλά θα συνταράξει μια ολόκληρη Ευρώπη που μοιάζει εν αναμονή μιας μεγάλης κοινωνικής έκρηξης που μένει να συμβεί.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ